

[Juul-Madsen.]

vil blive bygget betydeligt færre parcelhuse, end tilfældet har været i de senere år.

Når hr. Ømann dernæst taler om jordpolitik, så vil jeg gerne have lov til for det første at sige, at det er jo ikke jordpriserne, der er afgørende for, hvad et parcelhus eller et etagebyggeri koster. Hvis en landmand får sin jord godt betalt og sælger den for 1 eller 2 kr. pr. m² til kommunen og jorden derefter efter nogle år i byggemodnet stand sælges videre — jeg har et frisk eksempel fra Ålborg — så koster den jo ikke 2 kr. pr. m² plus nogle få kroner, som man måske kunne forestille sig, men så er de 2 kr. blevet til 40 kr. pr. m². Byggemodningsudgifter, og hvad der nu ellers måtte være af renteomkostninger, projekteringsomkostninger o. lign. bevirker altså, at en sådan byggegrund stiger fra 2 kr., fra landmanden har afleveret den, og til 40 kr. pr. m², når den nye parcelhusejer skal overtage den. Det er i hele det spil, der ligger prisstigninger, der virkelig betyder noget, i forbindelse med husbyggeriet. Og så vil jeg endda sige, at i forhold til de kurstab, der har været i de senere år, er selv disse tal jo småting.

Afsluttende vil jeg sige, når hr. Ømann omtaler den såkaldte profit, når kommercielle selskaber bygger, at det er mit indtryk, at navnlig på parcelhusområdet er de kommercielle byggeforetagender meget konkurrencedygtige. Hvis de ikke var det, så skulle det sociale byggeri tage sig sammen og vise, at det kunne lave nogle parcelhuse, der var bedre og billigere. Det står dem jo frit for. Vi ved jo gennem alle undersøgelser, der er foretaget, at der er kunder nok til gode og billige parcelhuse her i landet.

Maigaard: Jeg håber ikke, det er undgået hr. Juul-Madsens opmærksomhed, at det ikke er forundt det sociale byggeri at bygge parcelhuse med skattefordele. Når det ligger sådan, så synes jeg, hans betragtning er ganske ude af lod med de boligpolitiske realiteter, vi drøfter.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Juul-Madsen): Jeg håber ikke, det er undgået det ærede medlem hr. Maigaards opmærksomhed, at det konservative folkeparti ofte

har givet udtryk for, at det sociale boligbyggeri burde sælge af deres masse, også af deres parcelhusmasse, og hvis der mangler en lovregel her, så kan den jo gennemføres af dette høje ting.

(Kort bemærkning).

Ømann: Jeg synes da, det er en god idé. Jeg synes, at de sociale selskaber skulle tage handsken op og producere nogle huse til salg, der ligger 50-100.000 kr. under i salgspris, hvad der forlanges på det private marked. Jeg tror godt, det kunne lade sig gøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (From): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betrager jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om vurdering af landets faste ejendomme [af Guldberg m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 79) findes i tillæg A. sp. 1919, fremsættelsen i tidenden sp. 718).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (Grimbaum): Det vil næppe overraske forslagsstillerne, at jeg må afvise forslaget, som jeg allerede gjorde det ved min besvarelse af hr. Guldbergs spørgsmål i august og september.

Jeg skal først omtale de mere principielle synspunkter, som ligger bag den gældende bestemmelse. Det er jo sådan, at lige siden vurderingsloven af 1922 har det været antaget i fast praksis, at ejendommene vurderes som prioriterede, idet langt de fleste ejendomme, som omsættes, jo er prioriterede. Dette har til stadighed i alle disse år været praktiseret således, at ejendommens egne prioritetsforhold var uden betydning. Det, man skulle gå ud fra, var det normale, altså ikke den enkelte ejendoms specielle forhold.